

Hồi Thứ Mười
CƠ MƯU THẦN DIỆU

Tiểu Tà căn dặn:

– Tất cả đừng nóng nảy, để ta lặn xuống đáy nước xem có gì khác lạ không đã!

Dứt lời Tiểu Tà liền trắm mình xuống nước. Không lâu, Tiểu Tà trôi đầu lên, nói:

– Dưới nước toàn là ngân thạch, không có đường ra.

A Tam nói:

– Như vậy chúng ta phải tìm đường thoát trên cạn.

Tiểu Tà nói:

– Vị trí chúng ta đang ở là tại đáy Thái Hồ.

A Tam kêu lên:

– Đáy Thái Hồ? Như vậy thì nguy rồi. Nếu nước từ trên hồ đổ xuống, chúng ta không phải ngập nước chết sao?

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Chuyện này quả thật rắc rối! Tiểu Thất! Cho ta mượn Hàn ngọc đao!

Tiểu Thất lấy Hàn ngọc đao đưa cho Tiểu Tà, nói:

– Định thoát ra đường nào đây? Có phải khoét tường đục đá không?

Tiểu Linh thở dài:

– Nếu khoét tường xẻ đá không biết bao giờ mới xong đây?

A Tứ lặc quan:

– Không hề gì! Bây giờ chúng ta bắt đầu đào khoét từ nơi nào đây?

Tiểu Tà quyết định:

– Bắt đầu từ mé trên. Nhưng hãy chờ một chút để ta trèo lên trên hang động xem thử đá. Nếu như mọi nơi bị phong kín thì chúng ta chỉ còn có cách đào trên nóc hang mà thôi.

A Tứ nói:

– Tiểu Tà Bang chủ! Anh đào bên phải được không? Nếu đào từ bên trên thì đá rơi xuống nguy hiểm lắm.

Tiểu Tà cười:

– Các người cứ yên tâm! Nơi đây tuy chật hẹp nhưng ta đã có cách.

– Cách gì vậy?

– Trước tiên đào một lỗ bên hông để các người chui vào đó ẩn núp. Sau mới tiến hành đào trên nóc hang.

Nhưng chỉ chốc lát, Tiểu Tà lại la lớn:

– Thôi thôi! Các người hãy bò lên dốc đá, tránh xéo qua một bên là được rồi. Như vậy đỡ tốn công.

Nói xong, Tiểu Tà cầm Hàn Ngọc Dao giơ lên, bắt đầu công việc mở một con đường.

Đá nứt ra tóe lửa, lăn xuống âm âm.

Thời gian độ tàn ba cây nhang, năm người đã bò lên hết đoạn dốc đá.

Tiểu Tà nói:

– A Tam! Người bò tiếp lên cao xem có gì trên đó không?

A Tam dạn dĩ đáp:

– Được!

Hắn liền nhanh chân lẹ tay bám vào đá leo lên như một con nhái.

Tiểu Linh nhận xét:

– Té ra cơ quan giám người của Giang Chấn Vũ chẳng có gì kín đáo mấy.

Tiểu Tà cười đau khổ:

– Giang Chấn Vũ thiết kế cơ quan này không phải không lợi hại. Nếu chúng ta hành động không cẩn thận thì sẽ bỏ mạng như chơi. Hơn nữa, nếu chúng ta không đem Hàn ngọc đao theo thì chúng ta xem như đã bó tay chờ chết rồi.

Không lâu, A Tam trở lại, nói:

– Tên Giang Chấn Vũ quái ác! Vừa đi một nửa đường hắn đã cho người tấn một tảng đá lớn suýt đè nát xương em. Cũng may em dùng thần lực đỡ được tảng đá này.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy chúng ta chỉ còn cách đào tường thôi.

Dứt lời Tiểu Tà vung Hàn ngọc đao lên thân mình hướng về nóc hang phóng lên chém vào mấy tảng đá lớn.

Hàn ngọc đao là loại kiếm báu, chém đá như chém bùn. Đá cục nứt ra, rơi xuống âm âm. Liên tục chém đá một lúc lâu, Tiểu Tà mồ hôi đã ướt đầm. Công việc đào núi đá này quả là thiên nan vạn nan. Chẳng bao lâu, Tiểu Tà mệt đừ, vội chuyển Hàn ngọc đao cho A Tứ làm tiếp.

Cứ như thế, lần lượt đến A Tam, rồi Tiểu Thất.

Đã hơn một tiếng đồng hồ mà công việc vẫn chưa thấm vào đâu. Tuy nhiên,

công phu của ba người dồn lại cũng đã đào được hơn mười mấy trượng.

Cũng may, càng moi sâu vào thì càng dễ hơn, trong lúc đó sức người cũng đã kiệt. Rốt cuộc, trời không phụ lòng người, Tiểu Tà và đồng bọn đã đạt được thành công.

“Bùng...”

Tảng đá cuối cùng vỡ ra, lăn xuống như thiên binh vạn mã.

– Oa!

Tiểu Tà reo lên một tiếng, lách mình không kịp, bị dòng thác nhận chìm xuống đáy hố. Cũng may là Tiểu Tà, nếu là một người khác thì đã bỏ mạng rồi.

Tiểu Tà rơi xuống đáy nước liền trôi đầu lên, bụng nghĩ chắc Tiểu Thất, Tiểu Linh, A Tam, A Tứ cũng cùng chung số phận như mình, nên rất lo lắng.

Nào ngờ, vừa ló đầu lên đã thấy bốn người bạn của mình đang núp vào một mé tường.

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Chúng ta có đường thoát rồi!

Quả đúng như vậy! Bên kia dòng nước, ánh sáng mặt trời đã chiếu vào hang.

Tiểu Thất giục giã:

– Mau chạy nhanh qua!

Tiểu Tà lập tức nắm tay Tiểu Linh nhảy qua một tảng đá to, theo dòng nước chảy, lách mình phóng tới.

Năm người phút chốc đã ra khỏi thủy động, ai nấy quần áo ướt sũng.

Tiểu Tà quay sang A Tam:

– A Tam! Cởi áo cà sa ra!

Không chần chừ, A Tam cởi áo cà sa trao cho Tiểu Tà. Tiểu Tà dùng áo cà sa khoác lên người Tiểu Linh, vì lúc này Tiểu Linh đang lạnh run.

Tiểu Linh cảm động:

– A Tam! Cám ơn anh! Tiểu Tà! Chúng ta mau vào thị trấn mua quần áo đi! Lần này anh không được để Giang Chấn Vũ xỏ mũi người của Bang Thông Thực chúng ta nữa đó.

A Tam vênh váo:

– Tiểu Linh! Đừng khách sáo! Tôi là thầy tu, làm chuyện ơn nghĩa đã quen rồi.

Cả năm người chạy vội về phía thị trấn, vẻ mặt tươi cười, hớn hở.

o O o

Bữa ăn sáng rất ngon lành.

A Tam nói:

– Thật là phúc đức ba đời à! Lần này không biết là lần thứ mấy suýt bỏ mạng dưới tay Giang Chấn Vũ.

Tiểu Tà nói:

– Giang Chấn Vũ gian trá vô cùng. Lúc thì đóng vai người tốt, lúc lại đóng vai kẻ xấu. Thật khó lường được mưu kế của hắn. Tội ác tà trời của hắn trước sau cũng bị ta trừng trị. Ta nghĩ hắn bị động ổ đã dời đi nơi khác rồi.

Tiểu Linh chợt hỏi:

– Đi nơi khác rồi sao? Tiểu Tà! Anh không nghĩ là hắn còn giữ âm mưu phục tại cơ sở sao?

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh, cười:

– Em không thấy khi chúng ta đến Giang phủ tìm hắn mà hắn vẫn ngang nhiên đối đầu sao? Như vậy tức là hắn ỷ lại vào một lực lượng tự vệ. Nay cơ quan thủy động đã bị phá vỡ, hắn còn dựa vào đâu để ở lại Giang phủ nữa?

Tiểu Linh nói:

– Em cũng nghĩ như vậy nhưng có thể hắn không tin là chúng ta đã thoát ra khỏi thủy động. Vì thủy động quá nguy hiểm, chỉ có chết chứ đừng mong sống trở ra.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Giang Chấn Vũ là tên mưu mô, xảo quyệt. Hắn không thể suy đoán mù quáng. Vả lại, lực lượng Hắc y sát thủ vẫn còn trong tầm tay khống chế của hắn, nhất định hắn phải tìm chỗ ẩn thân để điều khiển bọn thuộc hạ. Bởi vậy, chúng ta còn phải gặp nhiều gian nan vất vả.

A Tam nói:

– Nói gì thì nói nhưng trước hết phải tìm nơi ngủ một giấc cho lại sức rồi sẽ tính toán việc tìm hắn trả thù cũng chưa muộn.

Tất cả đều nhất trí vào tửu điểm tìm phòng trọ.

Đây là tửu lầu Thiên Hương, ở một tiểu trấn nên khách khứa không đông lắm, thời gian một ngày một đêm trôi qua trong yên lặng.

Tiểu Tà thức dậy sớm, hỏi A Tam:

– A Tam! Người nhớ lại xem gần đây trong võ lâm có bí kíp võ công nào được giang hồ đồn đại mà chưa thấy xuất hiện không?

A Tam gật đầu:

– Có! Cách đây ba trăm năm đã xuất hiện hai cuốn bí kíp võ lâm. Còn cách đây năm trăm năm thì...

A Tứ ngắt ngang:

– A Tam! Sư phụ đã từng nói cách đây năm trăm năm có một vị Thiên Nam kiếm khách tên Vũ Văn Quán.

A Tam tiếp:

– Đúng rồi! Chính là ông ta.

Tiểu Tà vui mừng:

– A Tam! Người nói thử xem?

A Tam nói:

– Vũ Văn Quán năm trăm năm trước đây chính là Võ Lâm Minh Chủ. Một cây “Phích huyết lương sanh” đánh thắng thiên hạ. Trong võ lâm không có địch thủ. Trước khi chết, ông ta dùng nội công khắc tên lưỡi kiếm. Sau đó lấy kiếm dấu một nơi bí mật, không ai biết được. Thanh kiếm “Phích huyết lương sanh” này đã có nhiều người bỏ công đi tìm nhưng chưa ai có duyên phận. Thời gian cũng phai dần đối với người đời, cho đến nay không ai buồn nhắc đến nữa.

Tiểu Tà chưa vừa ý:

– Người nói rõ hơn một chút. Công dụng và lý lịch của cây kiếm ấy ra sao?

A Tam nói:

– Cây kiếm này về lai lịch không ai biết được, có thể là do bản thân Vũ Văn Quán chế ra. Nếu nói đến công dụng thì rất nhiều. Nó dài khoảng hai thước, so với kiếm thường thì ngắn hơn một thước, rộng khoảng hai lòng tay, rất mỏng nhưng lại rất nặng, màu sắc tím xanh, hơi lạnh rợn người, chém sắt như chém bùn. Đặc biệt là mỗi lần vấy máu thì từ mũi kiếm xuất hiện một con rồng đỏ bay lên. Quan trọng nhất là con rồng này. Nếu ai bắt được con rồng để hòa vào ly rượu uống thì công lực tăng thêm hai mươi năm. Hiện nay “Phích huyết lương sanh kiếm” của Vũ Văn Quán nhắc lại ai nghe cũng phải động tâm.

Tiểu Tà gật đầu hài lòng:

– Kế hoạch của ta là dùng “Phích huyết lương sanh kiếm” dụ Giang Chấn Vũ ra đây.

Tiểu Linh nghe xong cười:

– Thì ra là như vậy! Tiểu Tà! Anh làm sao tìm ra cây “Phích huyết lương sanh” mà dụ Giang Chấn Vũ? Nếu tìm ra cây kiếm báu đó thì không cần dụ, Giang Chấn Vũ cũng mò đến.

Tiểu Tà kiêu ngạo:

– Cứ theo tánh tình của Giang Chấn Vũ thì nhất định hắn sẽ bị mắc bẫy trong chiêu này của ta.

A Tứ lên tiếng:

– Nhưng anh làm sao lấy được “Phích huyết lương sanh kiếm” đây?

Tiểu Tà nói:

– Không có kiếm thật thì làm kiếm giả không được sao? Chuyện gì cuối cùng chân thiện mới phân minh.

A Tam hỏi:

– Tiểu Tà! Anh muốn thuê thợ làm một cây như vậy, sau đó sơn màu để không ai biết là đồ giả?

Tiểu Tà cười:

– Ngốc ời! Người tưởng Giang Chấn Vũ là con nít ba tuổi sao? Không cần dùng đến kiếm!

Tiểu Linh không hiểu:

– Không cần dùng đến kiếm? Tiểu Tà! Anh nói rõ hơn một chút được không?

Tiểu Tà nhún vai:

– Rất đơn giản! Câu cá chưa chắc đã phải dùng mồi. Giang Chấn Vũ nhất định phải cắn câu.

Tiểu Linh muốn hỏi tiếp nhưng sợ Tiểu Tà chê ngốc nên lặng thinh, chỉ có A Tam không sợ chửi mắng, lên tiếng hỏi:

– Tiểu Tà! Anh nói gì mơ hồ, em không hiểu. Anh nói rõ hơn một chút nữa đi, em không ngại anh gọi em là Đại ngốc tử đâu.

Tiểu Tà giải thích:

– Chúng ta chỉ cần rao tin là “Phích huyết lương sanh kiếm” xuất hiện một nơi nào đó thì nhất định bọn giang hồ võ lâm sẽ vác xác đến đó ngay. Giang Chấn Vũ cũng không thể bỏ qua. Chừng đó quần hùng lại một lần hội ngộ ở một hoang sơn nào đó, không vui sao?

Tiểu Linh lo lắng:

– Nếu như người tìm đến quá đông thì mưu kế chúng ta không xong rồi.

Tiểu Tà nói:

– Mục đích của chúng ta là Giang Chấn Vũ. Đương nhiên nử cộp sộp hằm thì kế hoạch phải chu đáo, đâu thể nào để cho chúng sẩy chuồng cắn phá tùm lum. Trước hết, chúng ta tìm một nơi thần bí, nơi mà người tầm thường không dám đến. Sa đó, chúng ta theo dõi tại Linh Can, thấy ai khả nghi thì mai phục. Việc quan trọng là phải nhờ Tiểu Linh giúp sức.

Tiểu Linh hăng hái:

– Em? Em giúp anh được gì trong việc này?

Tiểu Tà nói:

– Em hãy chế ra một loại thuốc không ai nghĩ được chỉ có anh nghĩ ra mà thôi.

Tiểu Linh cười:

– Anh muốn lấy thuốc này bỏ tại nơi mục tiêu để Giang Chấn Vũ đánh vào người, sau đó chúng ta theo dõi để khỏi sai lạc.

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Các người xem kế hoạch của ta có đặc dụng không?

Tiểu Linh nói:

– Được thì được! Nhưng theo em nghĩ nếu người đến quá nhiều công việc theo dõi sẽ rất phức tạp.

Suy nghĩ một tuần trà, Tiểu Tà mới nói:

– Muốn không cho nhiều người biết, chúng ta phải tìm một người để thay thế.

Đôi mắt Tiểu Linh bỗng mở to, hỏi:

– Tìm người thay thế? Anh có kế hoạch gì khác sao?

Tiểu Tà đặc ý:

– Phải! Chúng ta trước tiên phải kiếm một tấm bản đồ bằng vải cũ.

A Tam xen vào:

– Tìm vải cũ thì quá đơn giản rồi! Chỉ cần đến Miếu Lão Ông thì vải cũ vô số. Nhưng làm sao tạo thành bản đồ?

Tiểu Tà nói:

– Được! Chúng ta lấy nhang chích vào miếng vải.

Tiểu Linh nôn nóng hỏi:

– Lấy ai để thay thế đây?

Tiểu Tà nói:

– Liễu Dĩ Vân!

Tiểu Linh nói:

– Nếu Giang Chấn Vũ không gặp Liễu Dĩ Vân thì kế hoạch của chúng ta thất bại sao?

Tiểu Tà cười:

– Thực ra nguy kế này chưa được thập toàn. Nhưng trước kia Khổng Minh làm kế không thành cũng chỉ là mạo hiểm thôi. Nếu lúc đó Tư Mã Ý đánh vào thì nguy to. Nguy kế nào cũng chỉ lường được một mức độ tương đối mà thôi.

Tiểu Linh hỏi:

– Bây giờ anh nhắm nguy kế của anh có bao nhiêu mức độ thành công?

Tiểu Tà nói nhanh:

– Độ chín phần mười!

Tiểu Linh cười:

– Mức độ cao như vậy sao?

Nàng tỏ vẻ vui mừng và ước mong thành sự thật.

Tiểu Tà nói:

– Liễu Dĩ Vân là nhân vật nổi tiếng, bọn chúng thường có quan hệ với nhau. Gần đây, Liễu Dĩ Vân và Triệu Chánh Thiên đang bị thương, thế nào Giang Chấn Vũ cũng cử thuộc hạ đi tìm tông tích để thăm viếng, đồng thời xem xét có gì sơ xuất hoặc phản bội hấn. Nếu nguy kế của ta mà Giang Chấn Vũ không nghĩ ra thì hấn chết là chắc rồi.

Tiểu Linh nói:

– Được! Em tin tưởng vào suy luận của anh. Hãy mau tiến hành đi, đừng chậm trễ!

Tiểu Tà nói:

– Hãy nghĩ ra một nơi nào bí mật để dụ chúng nó đã.

A Tam nói:

– Em đang suy nghĩ đấy! Đại Biệt sơn, tháp Thiên Phụng là nơi rất thích hợp. Đường vào hiểm ác vô cùng, người bình thường khó mà đặt chân đến đó.

Tiểu Tà vừa ý, nói:

– Tốt! Tháp Thiên Phụng nằm ở đâu? Chúng ta đi!

Năm người liền hướng về Đại Biệt sơn xuất phát.

Đại Biệt sơn, tháp Thiên Phụng là nơi danh bất hư truyền. Ngọn tháp như một cây lê kiếm cắm trên mặt đất.

Hoàng hôn buông xuống...

Bọn Tiểu Tà đã tới nơi. Cả năm người thân pháp rất nhanh nhẹn như năm con hồ ly, nháy mắt đã ở lưng chừng núi.

Tiểu Tà bật thốt:

– Nơi này quả ác hiểm. Tiểu Linh! Em mau lấy thuốc mùi rải bên này. Tốt hơn phải rải rộng ra xung quanh một chút.

Không lâu, Tiểu Linh đã làm xong. Thuốc mùi bấy giờ đã rải khắp nơi.

Tiểu Tà gật đầu, nói:

– Em bây giờ tìm nơi ẩn trú, đồng thời khắc lên vách đá bảy chữ “Thất dĩ chủ thệ Thiên Nam tinh”.

A Tam hỏi:

– Tại sao lại phải khắc lên bảy chữ này?

A Tứ ra vẻ thông thạo, nói:

– Anh thật ngốc à! Ý Tiểu Tà là muốn kêu bọn chúng nó đứng ngày bảy tháng bảy lên đây.

Tiểu Tà cười:

– Đây là một trong những phương cách không để cho Giang Chấn Vũ nghi ngờ nguy kế của chúng ta. Lấy thời gian này Giang Chấn Vũ sẽ không nghi ngờ gì cả.

Tiểu Linh mỉm cười, hỏi:

– Vì vậy mà anh khắc “Thiên Nam tinh” chứ không phải “Nữ Thiên tinh”.

A Tam ghẹo:

– Tiểu Linh không phải là “Chức Nữ tinh” đi tìm “Ngưu Lang” ở đây sao? Ha... ha...!

Tiểu Linh đỏ mặt mắng:

– A Tam! Đừng lảm chuyện! Người ta khắc lên “Thiên Nam tinh” tức là Thiên Nam đại hiệp để Giang Chấn Vũ dính bẫy. Ta làm sao khắc “Nữ thiên tinh” ở đây?

A Tứ cũng trêu vào:

– Không sao! Khắc nhỏ một chút thì được mà.

Tiểu Tà đánh nhẹ vào đầu A Tứ một cái, nói:

– Đừng đùa giỡn! Nếu không bắt được Giang Chấn Vũ thì đầu người vĩnh viễn trọc lóc để làm hòa thượng. Ta không cho mọc tóc đâu.

A Tứ không dám nói nữa.

Tiểu Linh nhanh chóng dùng dao khắc vào tảng đá, một mặt tạo thêm cho đường nét có vẻ cũ kỹ, thích hợp với thời gian.

Làm xong, Tiểu Linh quay hỏi Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Anh xem thử em khắc như vậy có được không?

Tiểu Tà bước tới chăm chú nhìn một lúc, rồi nói:

– Tiểu Linh! Em quả là có tay nghề, làm giống như thật vậy. Thôi! Chúng ta đi đi, đừng để mất thời giờ!

Tức thì năm người phi nhanh xuống núi.

o O o

Vào đêm mồng một tháng năm...

Nơi hoang đạo tại Phụng Dương bên cạnh chân Thụ Lâm, bọn Tiểu Tà đang có mặt ở đó.

Tiểu Tà nôn nóng:

– Tiểu Linh! Em khẳng định Liễu Dĩ Vân sẽ đi ngang qua đây sao?

Tiểu Linh nói:

– Không sai! Đệ tử Cái Bang đã thông báo với em, độ nửa giờ nữa Liễu Dĩ Vân nhất định sẽ đi ngang qua đây.

Tiểu Tà yên tâm:

– Như vậy rất tốt! Chúng ta cứ ở đây chờ đợi.

A Tam nói:

– Ai là người đưa bản đồ cho hấn?

Tiểu Tà nói:

– Ta sẽ làm việc đó.

A Tam đùa cợt:

– Em đi có được không?

Tiểu Tà cười nhạt:

– Không được! Người là hòa thượng, đầu trọc láng bóng, dễ phát sáng gây sự cố lắm.

Tiểu Thất xen vào:

– Còn em?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Người đi lại càng không được. Người bị thương rồi, bọn chúng sẽ nhận ra ngay. Chúng bay toàn là oan gia, không chừng hôm nay làm hỏng việc hết.

Tiểu Linh cười, xoa dịu:

– Tiểu Tà! Em cho anh giả trang một chút, chỉ cần trên đầu anh cắt bỏ một chòm tóc thì đối thủ sẽ không nhận ra.

Tiểu Tà gật đầu:

– Cũng được!

Đùa cợt một hồi, Tiểu Tà suy nghĩ, nói:

– Chờ một lát ta từ sau lưng Liễu Dĩ Vân khích tới, đánh rơi bản đồ rồi bỏ chạy. Các người hãy để ý từng cử chỉ của hấn!

Tiểu Linh gật đầu:

– Không sao! Em sẽ rất chú ý!

Năm người yên lặng, trở về vị trí ẩn núp.

Qua một lúc lâu, bỗng trên hoang đạo xuất hiện một người đang hướng về phía thành Phụng Dương cất bước. Người này chính là Liễu Dĩ Vân.

Tiểu Tà kêu nhỏ:

– Hắn đến rồi!

Tiểu Linh cũng nói:

– Em không nói sai mà!

Tiểu Tà hướng về phía Liễu Dĩ Vân đi tới và lập tức hành động ngay.

Nhanh như tên bắn, nháy mắt Tiểu Tà đã chạy sát ngay vai Liễu Dĩ Vân, quẹt một cái rồi lẩn vào đường vòng, chạy vào Thụ Lâm, trở về với đồng bọn.

Liễu Dĩ Vân bất thần thốt lên một tiếng:

– Oa!

Liên đưa tay sờ vào vai trái, cảm giác hơi đau, nhưng đôi mắt đã phát hiện một gói nhỏ Tiểu Tà vừa đánh rơi, nên rảo bước chạy đến lượm lên, mở ra xem thì thấy bên trong chỉ là một miếng vải mục nát, có dấu nhang đốt.

Phản ứng thật lạ kỳ mà xưa nay các nhân vật võ lâm thường gặp, Liễu Dĩ Vân lẩm bẩm:

– Phích huyết lương sanh!

Mấy tiếng vừa thốt ra, hắn đã ngưng ngay lại, đưa mắt quan sát xung quanh, thấy không có ai, hắn lập tức dấu nhanh gói vải vào người rồi cấp tốc chạy đi.

A Tam thấy vậy nhin cười không được, nói với A Tứ:

– Tiểu Tà chơi thiệt hay à! Bọn chúng cứ tưởng miếng vải mục kia là bửu bối. Liễu Dĩ Vân và Giang Chấn Vũ lần này nhất định mê mết với trò đùa của chúng ta rồi.

Tiểu Linh nói:

– A Tam! Anh đừng vội vui mừng!

A Tứ xen vào trêu chọc:

– A Tam tánh hay đùa cợt quen rồi, chuyện này cứ để cho hắn cười một chút cũng không sao. Hắn phải vui vẻ mới khỏi mắc bệnh thần kinh.

A Tam nhào tới gõ vào đầu A Tứ, nói:

– Hừ! Người dám nói ta mắc bệnh thần kinh à?

A Tứ nhăn mặt:

– Người dám ăn hiếp ta à?

Hai người ôm nhau vật lộn.

Tiểu Linh mặc kệ:

– Muốn đánh nhau thì đánh cho đã đi, đến khi vào cuộc thì phải nghiêm túc.

Hai người này trong lúc không có việc thì đùa giỡn nhau là chuyện thường nên không ai ngăn cản.

Tiểu Thất thấy vậy cười hí... hí... rồi thừa cơ đánh úp A Tam, A Tứ dạt ra hai bên. Bây giờ A Tam, A Tứ mới tỉnh ra, thì cả hai đều mặt sưng, mũi đỏ, trán nổi nhiều cục u.

Tiểu Tà về đến thấy vậy hỏi:

– Chuyện gì đây?

A Tam bắt đầu dĩ nói:

– Chỉ là đùa giỡn thôi. Có gì quan trọng mà anh để ý?

A Tứ lấy tay lau mặt, nói:

– Em thấy lúc này cần phải hóa trang đôi chút để kẻ địch không nhận ra.

Tiểu Tà cười:

– Quần áo rách hết rồi. Hãy lo vá lại đi! Đến lúc có việc cần không trở tay kịp đó.

A Tam, A Tứ đều làm ra vẻ lo lắng, chỉnh đốn lại quần áo nhưng vẫn cười nói vui vẻ.

Tiểu Tà hỏi:

– Việc vừa rồi kết quả ra sao?

Tiểu Linh nói:

– Liễu Dĩ Vân rất đắc ý khi lượm được gói vải rách đó.

Tiếp theo, nàng kể lại tỉ mỉ cho Tiểu Tà nghe.

Tiểu Tà rất hài lòng quay qua nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Người theo dõi Liễu Dĩ Vân còn chúng ta đến Kim Lăng tìm Triệu Chánh Thiên. Năm ngày sau chúng ta gặp nhau tại chân núi Biệt Sơn.

o O o

Ngày mồng ba tháng năm...

Trời quang mây tạnh.

Tại Phụng Hoàng tửu lầu, nơi cửa sổ bên trái, bàn thứ ba, có một đại hán, độ bốn mươi tuổi, đang ngồi ăn uống. Người này chính là Kim Lăng Tú Tài Triệu Chánh Thiên.

Hắn mặc chiếc cẩm bào màu tím, ngồi kế bên bàn hắn là một đôi vợ chồng già. Người chồng đầu tóc bạc phơ, y phục màu xanh nay đã phai màu, phong thái chậm chạp vì tuổi tác trông rất thương hại. Người vợ tóc cũng đã bạc màu, thân thể xem rất tiều tụy, yếu ớt.

Ông lão nói:

– Bà ơi! Thật là nguy hiểm! Nếu không phải Liễu đại hiệp ra tay giải cứu, bọn mình chắc đã chết dưới tay kẻ cường khấu rồi.

Bà lão căn nhắc:

– Lão bất tử này! Cũng tại ông muốn đến Khai Phong tìm bửu bối, nhưng lại rẽ sang đường này mới gặp nạn. Thật là...

Bà lão nhìn ông lão có vẻ trách móc rồi tiếp:

– May có Liễu đại hiệp giúp đỡ...

Ông lão nhắc nhở:

– Người này là Liễu Dĩ Vân! Bà nhớ kỹ cái tên đó để sau này có dịp chúng ta còn đền ơn.

Triệu Chánh Thiên nghe hai ông bà già nhắc đến tên bạn hữu nên ngồi yên lắng tai nghe.

Bà lão háy mắt nhìn ông lão một cái, nói:

– Không nhớ! Không nhớ! Tôi chỉ nhớ một chữ Liễu thì đã bị ngắt xủ rồi.

Ông lão gật đầu:

– Bà nói cũng phải! Nếu ta không thấy Liễu đại hiệp một lần thì cũng khó mà nhớ tên. Liễu đại hiệp này võ công thật cao cường, chỉ nghe ông ta nói gì “Phích huyết lương sanh” giống như niệm chú là bọn cường khấu lập tức bỏ chạy. Câu nói đó quả có uy lực vô cùng.

Triệu Chánh Thiên nghe đến “Phích huyết lương sanh” thì trợn mắt, hướng nhìn về ông lão, cảm giác hai người này không có gì đặc biệt, chỉ là người dân thường nên không có vẻ gì là nghi ngờ, lại yên lặng nghe tiếp câu chuyện của họ.

Bà lão nói:

– Ông nói sai rồi! Bọn đạo tặc đâu phải sợ câu “Phích huyết lương sanh” Liễu đại hiệp đã nói ra, mà do chúng nghe nhiều chuyện về Giang đại hiệp, Nhưng thôi! Chuyện giang hồ chúng ta không hiểu bao nhiêu thì cũng không nên bàn. Có lúc thì nói đến Giang đại hiệp, có lúc lại nói đến Liễu đại hiệp, có lúc thì nói đến “Phích huyết lương sanh” làm cho tôi muốn điên cái đầu.

Triệu Chánh Thiên nghe đến đây lòng như rộn lên, nghĩ thầm:

– “Không lẽ Liễu Dĩ Vân đã đoạt được “Phích huyết lương sanh” sao? Ta phải tìm đến Giang gia xem thử mới được.”

Nghĩ như vậy, Triệu Chánh Thiên lập tức đứng dậy, hướng ra cửa, thoăn thoắt bước đi, không cần tìm hiểu sự thật hai ông bà này chính là Tiểu Tà và Tiểu Linh hóa trang.

Khi Triệu Chánh Thiên ra khỏi cửa, cả hai ông bà già liền cất tiếng cười ha...

ha...

o O o

Ngày mồng năm tháng năm...

Đâu đâu cũng thấy người ta đi cúng bái chùa miếu.

Vào lúc canh ba, tại Giang phủ, nơi đại sảnh, có ba người cùng ngồi đàm đạo.

Ba người này chính là Giang Chấn Vũ, Triệu Chánh Thiên và Liễu Dĩ Vân.

Qua ba tuần trà, Giang Chấn Vũ mới vào đề:

– Liễu Dĩ Vân! Anh có biết chuyện “Phích huyết lương sanh” xuất hiện không?

Liễu Dĩ Vân thoáng giật mình, song vẫn cười ha... ha..., nói:

– Giang huynh! Anh biết tin quá chính xác và quá nhanh. Tiểu đệ mới nghe chuyện này độ ba hôm nay.

Giang Chấn Vũ cầm ly rượu lên, nói:

– Liễu huynh! Triệu huynh! Tôi kính hai người một ly rượu!

Ba người chạm ly, uống một hơi, Triệu Chánh Thiên nói:

– Gần đây nghe tin “Phích huyết lương sanh” tái xuất giang hồ, ai nấy đều để mắt dòm ngó, tiểu đệ biết việc này cũng do Liễu huynh nói ra. Xin Liễu huynh đừng chấp trách! Ba chúng ta đã mười mấy năm giao tình, không thể vì món bữa bổi này mà làm sút mẻ tình cảm.

Liễu Dĩ Vân cười:

– Giang huynh! Triệu huynh! Hai người đã quá khách sáo rồi. Sự thật tôi chỉ lấy được tấm bản đồ của Thiên Nam kiếm khách Vũ Văn Quán để lại mà thôi. Còn tìm ra nơi cất giấu bảo kiếm vẫn còn là vấn đề nan giải.

Giang Chấn Vũ nói:

– Thì ra là vậy! Nhưng chúng tôi muốn xem qua cái mà Liễu huynh đã đoạt được để thỏa mãn tánh hiếu kỳ mà thôi.

Liễu Dĩ Vân bị Giang Chấn Vũ hỏi khéo, cảm thấy khó lòng từ chối, nên lấy tấm bản đồ ra, nói:

– Sự thật trong đây chẳng có gì. Hai người cứ xem qua sẽ rõ!

Liễu Dĩ Vân lấy miếng vải màu vàng mực nát đưa ra, chỉ thấy trên đó lốm đốm từng lỗ nhang chích, tưởng tượng ra thì có thể cho những nơi này là một hòn núi nhô cao lên, xung quanh bao bọc nhiều tiểu sơn. Sơn phong bên trái có hai chữ “Thiên nam” bên phải có hai chữ “Phích huyết”. Chỉ bấy nhiêu đó thôi. Ngoài ra chẳng có gì khác.

Giang Chấn Vũ nhìn một lúc lâu, kêu lên:

– Ta ngu ngốc thật! Nhìn mãi cũng chẳng hiểu gì cả. Liễu huynh có hiểu gì không?

Liễu Dĩ Vân lắc đầu cười:

– Tôi cũng như Giang huynh. Một chút suy tưởng ra manh mối cũng không có.

Giang Chấn Vũ hỏi:

– Thật sao? Trí tuệ Liễu huynh siêu quần như thế lẽ nào lại đoán không ra?

Liễu Dĩ Vân và Triệu Chánh Thiên nhìn nhau cười ngất.

Giang Chấn Vũ trợn mắt nói:

– Hai người cười đủ chưa? Ý của ta là nếu hai người cười đã đủ rồi thì có thể xuống âm phủ báo cáo được rồi.

Triệu Chánh Thiên và Liễu Dĩ Vân thất kinh kêu lên:

– Giang huynh! Người...

Giang Chấn Vũ làm mặt giận, nói:

– Dương Tiểu Tà nói không sai. Ta chính là Hắc y sứ giả. Hai người biết được tung tích của ta thì có chết cũng thỏa mãn rồi.

Dứt lời Giang Chấn Vũ rút kiếm chặt về phía Liễu Dĩ Vân và Triệu Chánh Thiên.

Liễu Dĩ Vân nổi nóng. Trước đây hắn cứ tưởng tình bạn hữu luôn luôn trung thành với nhau, không ngờ Giang Chấn Vũ lại là Hắc y sứ giả, nên lập tức rút trường kiếm, nói:

– Giang Chấn Vũ! Không ngờ người gạt ta.

Trường kiếm vung lên ép tới Giang Chấn Vũ nhưng mới múa được vài đường thì thân người Liễu Dĩ Vân và cả Triệu Chánh Thiên đã đổ xuống, bàn ghế cũng nghiêng ngửa.

Giang Chấn Vũ nói:

– Hai người cứ ngủ đi! Ta còn cần hai người, nên chưa đến lúc hai người bị hạ thủ. Ha... ha... ha!

Giang Chấn Vũ bước tới lượm tấm vải rách của Liễu Dĩ Vân, bỏ vào túi áo.

o O o

Ngày mồng sáu tháng năm...

Tại chân núi Đại Biệt sơn, Tiểu Tà và đồng bọn đang mai phục tại sơn lâm.

Tiểu Tà thoải mái nằm trên cỏ ngủ say sưa vì cả bọn đang chờ đợi giờ phút

hành động.

A Tam bực bội hỏi:

– Không biết chừng nào Giang Chấn Vũ mới xuất hiện đây?

Tiểu Tà nói:

– Sắp đến rồi!

Chính vào đêm mồng năm, Tiểu Thất đã nhìn thấy Liễu Dĩ Vân và Triệu Chánh Thiên bước vào Giang gia. Nếu Giang Chấn Vũ có đoạt được bản đồ của Liễu Dĩ Vân thì cũng phải nghiên cứu qua một ngày đêm rồi mới dám hành động.

A Tam hỏi:

– Nếu bọn chúng giải không ra bí mật trên bản đồ thì sao? Như vậy chúng ta mai phục nơi đây thật uổng công rồi.

Tiểu Linh nói:

– Không thể như vậy được. Em dùng nhang đốt rất rõ ràng. Nếu không phải tháp Sơn Phong vẫn còn có vấn đề thì Giang Chấn Vũ nhất định sẽ đến.

Không lâu, Tiểu Thất chạy về báo:

– Tiểu Tà Bang chủ! Có người đến rồi!

Tiểu Tà vui mừng, lập tức ngồi dậy, hỏi:

– Giang Chấn Vũ đến rồi. Hắn ở tại đâu?

Tiểu Thất nói:

– Hắn ở chân núi. Chốc nữa sẽ lên đây.

Tiểu Tà hỏi:

– Người thấy tận mặt hay là người bịt mắt?

Tiểu Thất đáp:

– Hắn bịt mắt, trông như bọn Hắc y sát thủ.

Tiểu Tà thỏa mãn:

– Không sao. Chúng ta cứ ở đây chờ hắn đến tháp Thiên Phong.

Không bao lâu, một bóng đen nhanh như điện xẹt, hướng về đỉnh núi bay lên. Nhưng loáng mắt, bóng đen lại biến mất trên đường mòn.

Tiểu Tà nhìn thấy bóng đen liền nói:

– Không sai! Hắn chính là Giang Chấn Vũ.

A Tam nói:

– Chúng ta mau đuổi theo hắn, đừng để hắn chạy mất!

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không được đuổi theo. Chúng ta chờ hắn trở về. Sau đó mới dùng thuốc mù

theo hấn về Tổng đàn Hắc y sát thủ.

Tiểu linh nói:

– Nếu Giang Chấn Vũ không đến tháp Thiên Phong chúng ta có cách nào đuổi theo hấn không?

Tiểu Tà nói:

– Chờ hấn xuống núi Tiểu Thất bám sát sau lưng hấn. Nếu không phát hiện mùi thuốc chúng ta sẽ ra mặt. Nếu giết được hấn thì bọn thuộc hạ như rấn mất đầu, không còn tác dụng gì.

Tiểu Linh lẩm bẩm:

– Giết được Giang Chấn Vũ thì tốt rồi. Trừ được tên đầu sỏ Hắc y sát thủ kể như đỡ được một phần hiểm họa cho võ lâm.

Ba giờ đồng hồ trôi qua...

Bóng đen chập chờn đi lần xuống theo đường mòn lúc này. Tiểu Tà nhìn thấy ra lệnh:

– Tiểu Thất! Bám theo!

Tiểu Thất xung phong phi người tới rất nhanh. Số người còn lại cũng lần lượt bám theo.

o O o

Ngày mồng bảy tháng năm...

Trời mưa lâm râm.

Tại Thiên Linh sơn xuất hiện năm bóng người. Đó là Tiểu Tà và đồng bọn trong Bang Thông Thực đang tiến lên núi.

Trời quang mây dăng. Gió thổi hiu hiu. Cảnh vật rất hữu tình.

Tiểu Tà lo lắng nói:

– Giang Chấn Vũ đã đến nơi đây, muốn đùa với chúng ta sao? Đêm nay cuộc đời hấn sắp kết thúc rồi.

Tiểu Thất nói:

– Theo em nghĩ bọn này trốn nơi đây chắc chắn có mật đạo, bởi vì xung quanh đây không để lại vết tích gì cả. Mùi thuốc trên thân Giang Chấn Vũ đến đây cũng biến mất, mật đạo chắc chắn ở gần đây.

Tiểu Tà gật:

– Có thể như vậy. Hấn trốn lên đây dĩ nhiên là mật động của hấn ở đây. Tuyệt đối không để người ngoài phát hiện nên hấn dùng mật đạo để thoát ra.

A Tam nói:

– Thiên Linh sơn là núi nằm ngang, nếu chúng dùng mật đạo xuyên sơn thì dễ tìm ra rồi.

Tiểu Tà nói:

– Dấu tích Giang Chấn Vũ đến đây biến mất, cơ quan của chúng nhất định gần đây thôi. Song nơi này quá phức tạp, không dễ gì nhận định cách bố trí của hắn.

Cả bọn cẩn thận từ từ bò qua Thiên Linh sơn.

Khoảng một tuần trà thì Tiểu Linh bỗng giật mình kêu lên một tiếng.

– Oa!

Tiểu Tà lập tức bịt miệng Tiểu Linh lại và nói nhỏ:

– Tiểu Linh! Tại sao kêu to như vậy?

Tiểu Linh mở to đôi mắt, đưa tay chỉ thẳng vào một cây cổ thụ, có vẻ sợ hãi vô cùng.

Trên cây cổ thụ, một con trăn rất lớn đang quấn mình vắt trên cành cây, lòng thông thò đầu xuống đất, miệng há to ra như muốn đớp mồi.

Tiểu Tà nhìn thấy, nói:

– Thì ra là chuyện này.

Vừa dứt lời, Tiểu Tà đã rút dao ra, bay mình về phía con trăn, chém sả một đường.

Nháy mắt, đầu trăn lìa khỏi cổ, máu phun ra thành vòi, đuôi trăn quật xéo lên, mùi máu rất tanh hôi.

Tiểu Tà trở về vị trí cũ, đứng bên Tiểu Linh, nói:

– Hết chuyện rồi! Chúng ta tiếp tục đi!

Cả bọn năm người hướng về phía trước thoát đi rất nhanh.

o O o